

Jacint Verdaguer va escriure trenta poemes d'amor abans de fer-se sacerdot ■ AVUI

Narcís Garolera fa una edició crítica de 'Jovenívoles', les poesies d'amor que mossèn Cinto mai va voler publicar

Verdaguer jove

Jordi Capdevila
BARCELONA

Mentre estudiava al Seminari de Vic, Jacint Verdaguer va escriure una trentena de poesies líriques de tipus amorós que no va voler publicar mai per respecte al sacerdot que va exercir després. Ni títol no tenia aquest recull de poemes, que va ser publicat el 1925, 23 anys després de la mort del poeta, per Il·lustració Catalana, dins de les *Obres completes* de Verdaguer: el llibre va sortir amb el títol de *Jovenívoles* i el subtítol *Primeres poesies d'un fadrí de montanya*.

Narcís Garolera n'ha fet ara una edició crítica amb 265 correccions i 500 notes lèxiques per posar-lo a

l'abast del públic actual. Publicada per Galerada, l'obra ha manlevat el títol *Jovenívoles* de l'edició de 1925, però el nou subtítol és *Poesies amatòries de joventut*.

"És la versió més fidedigna dels poemes i com a llibre separat no s'havia publicat des del 1949", explica Garolera, que ha quedat astorat pel fet que el poemari s'hagi inclòs en el quart volum de les *Obres completes* de Verdaguer que acaba d'editar Proa, seguint la versió del 1925 reproduïda per Editorial Selecta el 1949, amb normativa fabriciana però "molt poc fidel al manuscrit". Unes edicions amb "errors garrafals, farcides d'ultracorreccions i males lectures", segons Garolera, perquè no es va

tenir en compte que Verdaguer havia escrit l'obra pels volts del 1865. Per això ell ha volgut "restituir el manuscrit original".

Garolera ha anat directament al manuscrit que va aparèixer a la masia de Can Tona, on Verdaguer residia mentre estudiava, i que es

Garolera ha fet 265 correccions i ha afegit 500 notes a l'edició de l'obra publicada el 1925

troba al fons verdaguerià de la Biblioteca de Catalunya. El mateix manuscrit utilitzat en l'edició de 1925, que està "molt net" i que permet un estudi a fons. Les correccions més freqüents les ha fet sobre interpretacions errònies de lèxic que s'havien comès a l'edició del 1925. A més, hi ha afegit unes 500 notes aclaridores del lèxic rural i del segle XIX.

Prologat per Anton Carrera, el llibre inclou el poemari bucòlic-amatori *Amors d'en Jordi i na Guideta*, escrit també el 1865. Aquest poemari s'ha tret del manuscrit que es conserva a l'Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona, i ha estat objecte del mateix criteri d'edició. ■

Cultura en breu

FESTA CULTURAL Lleida s'estrena com a Capital de la Cultura Catalana

Lleida inaugurarà avui oficialment la Capital de la Cultura Catalana 2007 amb un acte institucional i un altre de popular que tindrà el monument més emblemàtic de la ciutat, la Seu Vella, com a element de referència. La representació de la sarsuela *Cançó d'amor i de guerra* i el concert d'homenatge a Leonard Cohen *Catalunya canta a Cohen* seran els dos plats forts del cap de setmana. El conseller de Cultura, Joan Manuel Tresserras, presidirà avui la inauguració.

ART El MNAC supera el milió de visitants durant el 2006

El Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) va rebre, al llarg del 2006, 1.068.814 visitants, superant així en un 39 per cent el seu nombre de visitants. En aquest augment hi ha tingut a veure l'èxit d'algunes de les exposicions temporals del museu, com ara *El cubisme i els seus entorns a les col·leccions de Telefónica*, *Francisc Gimeno i Toulouse-Lautrec i l'origen del cartell modern*.

ARQUEOLOGIA El Museu d'Arqueologia reobre la seva biblioteca

El Museu d'Arqueologia de Catalunya ha reobert la biblioteca que té a Barcelona després de les obres d'ampliació del centre, que ja compta amb més de 1.500 títols de revistes i unes 45.000 monografies. Les obres han permès ampliar l'espai de la biblioteca i realitzar la catalogació informàtica del seu fons, a més de la consulta en línia del catàleg.

Mor en accident a Lisboa la poeta i traductora Yael Langella

Eva Piquer
BARCELONA

La poeta i traductora Yael Sylvie Langella Kléopov (París, 1953) va morir dijous a la tarda a Lisboa en un accident al carrer: va fer un pas enrere mentre feia una fotografia i va caure per un forat provocat per unes obres sense protecció. Langella era una de les responsables del programa de subvencions a la traducció de l'àrea d'humanitats i ciència de l'Institut Ramon Llull.

"Ha estat un privilegi tenir-la al Llull. Era una dona molt erudita, molt sàvia, que parlava deu idiomes. Havia dut una vida nòmada, i aquí havia trobat el seu lloc", recordava ahir Carles Torner, cap de l'àrea on treballava l'autora desapareguda.

Llicenciada en dret i filologia romànica, Langella havia publicat el recull de poemes bilingüe hebreu-català *Retorn a Dahme* (Eumo), amb traducció pròpia, entre d'altres poemaris. També havia escrit relats, a més d'un estudi sobre el renaixement de l'hebreu publicat per la revista del Col·legi de Llicenciats en Filologia de la Universitat de Barcelona. Era membre del Centre Català del PEN i del seu Comitè d'Escriptors Empresonats.

En un gest tristament profètic, Langella havia deixat damunt la seva taula del Llull un llibre d'homenatge a Josep Carner, amb un senyal en el poema breu *Pietat*, que fa així: "A l'arbre hi ha una fulla que ja està a punt de caure / i l'últim raig del dia, que ho sap, encara la daura". Carles Torner va llegir aquests dos versos en un acte d'homenatge a la poeta que es va celebrar ahir al migdia al jardí del Llull. ■

El Comentari

Ferran Sáez Mateu
ferransaez@hotmail.com

Cultura de masses

Dilluns passat, dia vuit de gener, entre quarts de tres i les tres de la tarda van acabar oficialment les festes nadalenques: els noticiaris de la tele, sense excepcions, van tornar a posar-nos al davant l'inevitable *ripieno* audiovisual de les rebaixes. Amb la detallada retransmissió d'aquest pseudoesdeveniment -les mateixes imatges, els mateixos comentaris de sempre-, el Nadal de masses quedava enllestit. La cosa co-

mença 15 dies abans, amb la previsible parafernàlia de la loteria -les mateixes imatges, els mateixos comentaris de sempre- i acaba amb un pla general de senyores corrent cap a la roba rebaixada. Des que era ben petit, no recordo cap variació significativa d'aquest tipus de rituals mediàtics. El dia de la loteria cal dir que "la sort ha estat molt repartida", i el dia de les rebaixes cal referir-se sistemàticament a El Corte Inglés

com "uns populars magatzems situats a la plaça de Catalunya". El més estrany de tot plegat és que, tal com passa amb els nens petits quan els expliquen un conte que ja coneixen, l'espectador no sembla tolerar ni una sola diferència respecte de la primera versió.

De tot plegat se'n pot extreure una conclusió banal, de caràcter costumista, però també alguna idea que convé explorar. Per exemple, la dels mecanismes de

La cosa comença amb la parafernàlia de la loteria i acaba amb un pla general de senyores corrent cap a la roba rebaixada

ritualització social en el context de la cultura de masses, que ja no tenen res a veure amb els antics. A títol d'hipòtesi, aquesta sembla ser la clau del mecanisme: un pseudoesdeveniment queda ritualitzat si, i només si, permet un relat cíclic que s'ajusti al format de píndola informativa estandarditzada. Després aquesta píndola se subministra anualment, sense cap mena de variació. Bon profit, doncs.